

Konseilspræsident i Gaar udtrykte det, maatte det ske ved et virkelig positivt Arbejde paa de Sager, der ligge for. I saa Henseende synes jeg, den højtærede Konseilspræsidents Udtalelser vare ret mistroelige. Den højtærede Konseilspræsident sagde, at Løsningen af den Opgave at naa det Maal, man i Odenseprogrammet havde sat sig, maatte vente, indtil der i dette Ting var et virkelig radikalt Flertal. Men hvis man vil vente med at tage fat paa de Sager, der ligge for, indtil der i Tinget er et virkelig radikalt Flertal, vil man komme til at vente forgæves, for det Flertal skabes kun ved Arbejde paa de Sager, der nu ligge for, hvad enten det er Sager, der have faaet deres Udtryk i Odenseprogrammet eller i „de 27's Program, eller hvilke andre Sager man nu vil nævne. Jeg tror derfor ikke, at Regeringen, hvis den vil have nogen Betydning, skal indskrænke sig til at vente paa, at der skal blive et virkelig radikalt Flertal her i Tinget, for paa den Maade kommer det ikke.

Konseilspræsidenten nævnedes enkelte Sager, som han mente, der burde tages fat paa straks. I Overensstemmelse med, hvad der har været fremdraget ved mange Lejligheder, nævnedes den højtærede Konseilspræsident som det første Punkt paa Ministeriets Program det, man med et enkelt Ord kalder Udrensning, nemlig efter Alberti-Affæren. Det forekommer mig, at Konseilspræsidenten i sin Omtale af denne Sag alt for meget skød sig ind under Folketinget og søgte at skyde Ansvaret i saa Henseende fra Regeringen over paa Folketinget. Det er selvfølgelig et Omraade, hvor Ministeriet alene kan foretage de Udrensninger, der har været Tale om, og hvorpaa der i Gaar allerede blev nævnt et enkelt Eksempel.

Ved Spørgsmaalet om Rigsretsanklage blev jeg noget forbauset over, at Konseilspræsidenten skød sig ind under Folketinget. Sagen er nemlig den, at vi skulle ikke have Rigsretten til at foretage en Undersøgelse af samtlige de Forhold, der betegnes ved Ordet Alberti-Affæren. Naar der er Tale om at bringe Rigsretten til Anvendelse, ikke alene overfor Alberti, men ogsaa overfor to andre tidligere Ministre, og man vil, at Folketinget skal besørge samtlige de tre tidligere Ministre for Rigsretten, er det klart, at det ikke er nok, at Folketinget udtaler et Ønske om, at de Sager maa blive undersøgte, og at der derefter træffes Afgørelse af Rigsretten. Nej, saa maa Folketinget selv

foretage den Undersøgelse, som det maatte anse for fornøden for at have det tilstrækkelige Grundlag for Anklagen af de tre Ministre for Rigsretten. Saadan har jeg i hvert Fald opfattet Bestemmelsen i Grundloven om, at ogsaa Folketinget kan anklage for Rigsretten. Der er ikke Tale om, at Folketinget kan sige til Rigsretten: Vi vilde gerne have undersøgt, om der maaske er noget muggent ved denne eller hin Ministers Administration eller Embedshandlinger. Nej, Folketinget maa selv undersøge, om det finder, at de paagældende Ministres Handlinger ere af den Natur, at de kunne paakræve en eventuel Dom fra Rigsrettens Side. Og i saa Henseende kan Regeringen ikke lade sig nøje med, at Folketinget maaske skønner, at der ingen Anledning er til, at en eller flere af de nævnte tre sættes under Rigsretsanklage. Jeg skal slet ikke udtale mig om selve det Spørgsmaal, hvorvidt der er Grund til en Rigsretsanklage. Jeg er enig i, at naar der foreligger for Folketinget Forslag om Nedsættelse af et Udvalg til Undersøgelse af den Sag, skulle vi og bør vi gaa med til en saadan Undersøgelse, og jeg vil gerne gaa med til, at den kan blive fremmet saa hurtigt som muligt. Men Ministeriet, som altsaa er færdigt med sin Dom og sit Skøn og er klar over, at der maa rejses Rigsretsanklage overfor de tre tidligere Ministre, kan selvfølgelig ikke lade sig nøje med, at Folketinget ved sit Skøn kommer til et andet Resultat. Naar Ministeriet mener, at der skal rejses Rigsretsanklage, at der er tilstrækkeligt Grundlag for en Anklage, kan Ministeriet ikke sige: Det er beklageligt nok, men Folketingets Flertal ser anderledes paa den Sag end vi, og derfor maa vi lade den falde. Nej, Ministeriet maa selvfølgelig tage Ansvaret, det kan ikke lægge Ansvaret over paa Folketinget.

Saa nævnedes Konseilspræsidenten Spørgsmaalet om en ny Valgkredsordning eller, som han udtrykkelig sagde, en midlertidig Valgkredsordning. Jeg gør straks opmærksom paa, at med Hensyn til dette Spørgsmaal er jeg til en vis Grad inhabil til at udtale mig paa andres end paa egne Vegne, fordi jeg som Medlem af den Regering, der, som ogsaa Konseilspræsidenten nævnedes, rejste Sagen forrige Efteraar, allerede har taget Standpunkt til Sagen. Dertil kommer, at den 11-Mands-Gruppe, jeg tilhører, ikke har haft Lejlighed til at tage Stilling til Sagen, eftersom den ikke eksisterede, da Spørgsmaalet rejstes. Den anden 11-Mands-Gruppe har, efter hvad